

POSTANOWIENIE

Dnia 23 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący)

SSN Michał Laskowski (sprawozdawca)

SSN Piotr Mirek

w sprawie **Z. B.**

skazanego z art. 148 § 1 k.k. z 1969 r. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 23 maja 2017 r.

zażalenia skazanego

na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 marca 2017 r. o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanowił:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Z. B. został za dwa czyny z art. 148 § 1 k.k. z 1969 r. prawomocnie skazany wyrokiem Sądu Apelacyjnego [...] z 11 czerwca 1997 r., II AKa .../97, na kary jednostkowe dożywotniego pozbawienia wolności i pozbawienia praw publicznych, które połączono w karę łączną dożywotniego pozbawienia wolności i pozbawienia praw publicznych na 10 lat. Kasację od tego wyroku Sąd Najwyższy oddalił wyrokiem z dnia 15 czerwca 1999 r., III KKN 286/98, jako oczywiście bezzasadną.

Skazany dążył do podważenia zapadłego rozstrzygnięcia w drodze wznowienia postępowania. I tak, złożony przez obrońcę wniosek o wznowienie został oddalony przez Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 18 marca 2016 r., III KO 101/15. Następnie skutkiem sygnalizacji podstawy do wznowienia

postępowania z urzędu Sąd Najwyższy stwierdził brak podstaw do tego postanowieniem z dnia 14 grudnia 2016 r., III KO 70/16. Kolejny wniosek o wznowienie, zawarty w dwóch pismach skazanego z 27 i 28 grudnia 2016 r., został pozostawiony bez rozpoznania wobec jego oczywistej bezzasadności, postanowieniem z dnia 21 marca 2017 r., III KO 119/16. W uzasadnieniu postanowienia Sąd Najwyższy zauważył, że wniosek nie zawiera choćby uprawdopodobnienia wystąpienia przesłanek wznowienia postępowania, a skupia się na negowaniu treści prawomocnego wyroku.

Postanowienie to zostało zaskarżone zażaleniem przez skazanego. W zażaleniu skazany podniósł szereg uchybień dotyczących dotychczasowego postępowania w jego sprawie, w szczególności nieprawidłowości postępowania kasacyjnego prowadzonego pod sygn. III KKN 286/98, wątpliwości skazanego co do losów orzeczonej kary grzywny, błędów proceduralnych Sądu Apelacyjnego w Gdańsku, zasadności wymierzenia kary śmierci przez Sąd Okręgowy. Skarżący wniósł o rozpoznanie wniosku o wznowienie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie jest zasadne.

Stosownie do treści art. 545 § 3 k.p.k. sąd odmawia przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania nie pochodzącego od obrońcy lub pełnomocnika bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność. Ta oczywista bezzasadność wniosku występuje w szczególności wtedy, gdy we wniosku wskazano na podstawy wznowienia, które nie są przewidziane w ustawie (postanowienie SN z 25 września 2015 r., II KO 49/15, SIP Lex).

Sąd Najwyższy w składzie wydającym zaskarżone postanowienie trafnie przyjął, że tak właśnie było w przedmiotowej sprawie. Choć w zażaleniu skazanego wskazano bardzo liczne nieprawidłowości, które – zdaniem skarżącego – miały miejsce na wszystkich etapach postępowania, poczynwszy od rozpoznania sprawy w I instancji, poprzez postępowanie odwoławcze, kasacyjne, aż po uprzednio prowadzone postępowania dotyczące wniosków o wznowienie postępowania, to niestety oparta na nich argumentacja nie mogła doprowadzić do uwzględnienia

zażalenia. Wynika to z tego, że ani w treści wniosku, ani w zażaleniu skazanego, nie wskazano żadnych okoliczności, które mogłyby być choćby hipotetycznie rozważane jako podstawy wznowienia postępowania.

Należy zwrócić uwagę skarżącego, że podstawą wniosku o wznowienie postępowania nie mogą być dowolne uchybienia proceduralne, a jedynie okoliczności ściśle określone w przepisach art. 540-540b k.p.k. oraz 542 § 3 k.p.k. Tymczasem skazany, choć wymienił w zażaleniu liczne powody, dla których uznaje postępowanie w jego sprawie za nieprawidłowe, nie zdołał wskazać w nim żadnej okoliczności, która mogłaby być uznana za podstawę wznowienia w myśl tych przepisów. W szczególności, podstawą wznowienia postępowania nie mogą być wątpliwości skazanego co do bezstronności sędziów, jeśli w sprawie nie wystąpiły przyczyny ich wyłączenia. Za przyczynę wznowienia nie można też uznać innych uchybień zarzucanych przez skazanego, jak wydanie zarządzenia o przyjęciu apelacji przez osobę nieuprawnioną czy długotrwałe sporządzenie uzasadnienia wyroku, które to uchybienia w ogóle pozostają bez wpływu na trafność zapadłego rozstrzygnięcia. Zgodzić też należy się ze stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonym w zaskarżonym postanowieniu, że w zakresie wymierzonej skazanemu kary grzywny trudno dopatrzyć się istotnych wątpliwości co do zasadności jej wykonania – jeśli jednak skazany takowe posiada, stosownym środkiem ich rozstrzygnięcia nie jest wznowienie postępowania, lecz wniosek w trybie art. 13 k.k.w. skierowany do organu wykonującego karę.

Z powyższych względów, wobec oczywistego braku podstaw do wznowienia postępowania, Sąd Najwyższy uznał zaskarżone postanowienie za poprawne i utrzymał je w mocy.